

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 40/2024-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Štefkom, Alžbetina 41, Košice, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9Ek/1453/2020 z 13. februára 2023 a sp. zn. 9Ek/1453/2020 z 23. marca 2023 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu ako exekučného súdu sp. zn. 9Ek/1453/2020 z 13. februára 2023 (ďalej len „uznesenie o nadobudnutí podielu“) a sp. zn. 9Ek/1453/2020 z 23. marca 2023 (ďalej len „uznesenie o námietkach“) a postupom exekučného súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil, vec vrátil exekučnému súdu na nové konanie a rozhodnutie a priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a predloženého súdneho spisu a zo spisu súdneho exekútora vyplýva, že okresný súd poverením z 12. októbra 2020 poveril súdneho exekútora JUDr. Atilu Ádáma, Čajakova 5, Košice (ďalej len „súdny exekútor“), vykonaním exekúcie proti sťažovateľke ako povinnej (spolu s povinným [REDAKOVANÉ]) na uspokojenie pohľadávky vo výške 46 071,76 eur s príslušenstvom v prospech oprávnenej (Prima banka Slovensko, a. s.) na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu zmenkového platobného rozkazu.

Exekúcia na návrh oprávnenej proti sťažovateľke je vykonávaná súdnym exekútorom pod sp. zn. 269 EX 475/20.

3. Súdny exekútor 30. novembra 2022 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľností, a to spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky (povinnej) vo veľkosti $\frac{1}{3}$ k celku na nehnuteľnostiach zapísaných v katastrálnom území [redacted], obec [redacted], okres [redacted], [redacted] [pozemky – zastavaná plocha a nádvorie, záhrada a stavba – rodinný dom (ďalej len „spoluvlastnícky podiel“)], ktorých ďalšími spoluvlastníkmi boli [redacted], [redacted], v podiele $\frac{1}{6}$ k celku a [redacted], [redacted], v podiele $\frac{1}{6}$ k celku (ďalej len „spoluvlastníci“). Zároveň v tento deň vydal aj upovedomenie o čase a mieste oceňovania nehnuteľností, pričom uvedené písomnosti boli sťažovateľke doručené 6. decembra 2022. Následne bola sťažovateľke 4. januára 2023 doručená dražobná vyhláška z 2. januára 2023, v ktorej súdny exekútor vyhlásil dražbu označených nehnuteľností v spoluvlastníctve sťažovateľky na 13. február 2023 o 10.00 h v sídle exekútorského úradu s uvedením všeobecnej hodnoty nehnuteľností (znaleckým posudkom Ing. Mareka Čeklovského č. 312/2022) vo výške 135 000 eur a hodnoty spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky vo veľkosti $\frac{1}{3}$ vo výške 45 000 eur. Sťažovateľka podaním doručeným súdnemu exekútorovi 9. januára 2023 označeným ako „*Námietky proti ohodnoteniu predmetu dražby*“ žiadala o vyhotovenie nového znaleckého posudku z dôvodu nízkej hodnoty predmetu dražby. Súdny exekútor jej podaním z 10. januára 2023 oznámil, že Exekučný poriadok ho neoprávňuje rozhodovať o námietkach proti znaleckým posudkom objednaným pre účely exekučnej dražby ani túto otázku inak nerieši, preto sa má obrátiť na orgán, ktorý je súdnym znalcom nadriadený.

4. Po tom, ako bola 19. januára 2023 spoluvlastníkmi dražených nehnuteľností zložená na účet súdneho exekútora suma vo výške podielu sťažovateľky, ktorý sa mal vydražiť, teda suma 45 000 eur, spísal súdny exekútor 20. januára 2023 zápisnicu o nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu zložením sumy vo výške podielu spoluvlastníkom. Uvedeným postupom spoluvlastníci nehnuteľnosti zabránili dražbe a nadobudli vlastnícke právo k draženému $\frac{1}{3}$ spoluvlastníckemu podielu sťažovateľky, a to každý z nich vo výške 50 % draženého podielu (teda každý z nich nadobudol $\frac{1}{6}$). Následne súdny exekútor podaním z 23. januára 2023 požiadal exekučný súd o schválenie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v zmysle zápisnice a predložil mu kompletný exekučný spis.

5. Napadnutým uznesením z 13. februára 2023 exekučný súd schválil nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky spoluvlastníkmi do ich vlastníctva, keďže spoločne zaplatili sumu 45 000 eur pomerne podľa výšky ich podielov.

6. Sťažovateľka doručila súdnemu exekútorovi 13. februára 2023 podanie z 13. februára 2023 označené ako „*Vznesenie námietok proti udeleniu príklepu*“, ktoré doplnila podaniami zo 14. februára 2023 (doručenými súdnemu exekútorovi 15. a 17. februára 2023) označenými ako „*Doplnenie námietok povinného zo dňa 13.02.2023*“. Exekučný súd týmto námietkam sťažovateľky proti udeleniu príklepu napadnutým uznesením z 23. marca 2023 nevyhovel.

II. Argumentácia sťažovateľky

7. Podľa názoru sťažovateľky *«podhodnotenie hodnoty Nehnutelností a ich následné „vykúpenie“ z exekúcie spoluvlastníkmi vzbudzuje oprávnený dojem účelovosti takéhoto konania s cieľom vykúpenia majetku spoluvlastníkmi za čo najnižšiu kúpnu cenu. Uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že k samotnej dražbe dňa 13.02.2023 ani nedošlo.»*. Sťažovateľka dôvodí, že s jej námietkami sa exekučný súd v napadnutom uznesení o nadobudnutí podielu žiadnym spôsobom nevysporiadal a urobil tak až viac ako po mesiaci v napadnutom uznesení o námietkach, v dôsledku čoho malo dôjsť k neprimeranému zásahu do jej základného práva na súdnu ochranu.

8. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zopakovala námietky, o ktorých rozhodol exekučný súd v napadnutom uznesení o námietkach. V závere ústavnej sťažnosti konštatuje porušenie označených práv napadnutými uzneseniami, argumentujúc, že *„- predmetné exekučné záložné právo nebolo zapísané na dotknutom liste vlastníctva;*

- znalecký posudok exekútora trpel vážnymi vadami a podhodnocoval hodnotu nehnuteľností;
- sťažovateľke nebola doručená zápisnica súdneho exekútora o nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu;

- sťažovateľka nebola vyrozumená o uplatnení práva spoluvlastníkov, resp. nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu až do termínu dražby, resp. na základe vlastného telefonického dopytu jeden pracovný deň vopred;

- sťažovateľke nebolo umožnené vzniesť námietky do zápisnice z dražby, resp. akejkoľvek inej zápisnice;

- sťažovateľka podala námietky v písomnej forme v deň dražby, ktoré následne doplnila dňa 14.02.2023 a 17.02.2023;

- Okresný súd Banská Bystrica sa v Uznesení sp. zn.: 9Ek/1453/2020 zo dňa 13.02.2023 s námietkami sťažovateľky nijakým spôsobom nevysporiadal;

- o námietkach sťažovateľky rozhodol príslušný súd až po vyše mesiaci od schválenia nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu, pričom sa ani nevysporiadal so všetkými námietkami;

- postupom súdneho exekútora ako aj súdu bol porušený zákon v zmysle namietaných skutočností, čo schválil aj príslušný súd.“

9. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje tým, že jej bol v rozpore so zákonom zexekvovaný podiel na dome, ktorý dostala do daru po nebohom starom otcovi, ktorý ho vlastnoručne postavil, v dôsledku čoho je jej život poznačený pocitmi krivdy a nespravodlivosti, ktoré znižujú kvalitu jej života.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Predmetom ústavnej sťažnosti je vyjadrený nesúhlas sťažovateľky s napadnutými uzneseniami vydanými v exekučnom konaní, ktorými malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv.

11. Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v ústave

v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces).

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, ktorých dodržiavanie je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porovnaj v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

14. Inak povedané, povinnosťou súdu je v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávnych predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť). Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prerokúvanú vec. Rozhodnutie všeobecného súdu teda musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

15. Na tomto mieste je nutné pripomenúť, že ústavný súd, ktorého úlohou je v zmysle čl. 124 ústavy ochrana ústavnosti, nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (podobne už II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi (vrátane ich procesného postupu) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (porovnaj I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu zásadne len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porovnaj I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

16. V súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd predbežne ústavnú sťažnosť sťažovateľky, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

18. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj exekučný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či ústavná sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

20. Exekučný súd v napadnutom uznesení o nadobudnutí podielu z 13. februára 2023 po preskúmaní procesného postupu súdneho exekútora vyslovil splnenie zákonných podmienok v zmysle § 166 Exekučného poriadku na schválenie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam.

21. V súvislosti s cenou spoluvlastníckeho podielu určenou znaleckým posudkom, ktorú sťažovateľka namietala (bod 3 tohto uznesenia), exekučný súd poukázal na to, že Exekučný poriadok síce inštitúit námietok proti záverom znaleckého posudku neupravuje, avšak sťažovateľka svoje tvrdenie o nesprávnom závere znalca nepodporila žiadnym dôkazom. Exekučný súd tak nemal relevantný dôvod pochybovať o správnosti záverov znalca v znaleckom posudku, pričom znalecký posudok spĺňal všetky náležitosti v zmysle príslušných právnych predpisov. Ak sťažovateľka mala záujemcu, ktorý by dražený spoluvlastnícky podiel odkúpil za vyššiu sumu než bola určená v znaleckom posudku, mohla o tom upovedomiť súdneho exekútora, ktorý by v takomto prípade mohol postupovať v zmysle § 61d ods. 1 Exekučného poriadku a dať súhlas na predaj tohto spoluvlastníckeho podielu pre účely naplnenia účelu exekúcie, t. j. splnenia dlhu oprávnenému. Tvrdenie sťažovateľky o niekoľkonásobne vyššej hodnote jej spoluvlastníckeho podielu než určenej v znaleckom posudku tak zostalo len v hypotetickej rovine založenej na jej subjektívnom pocity.

22. Následne sa exekučný súd v napadnutom uznesení o námietkach rozsiahlym spôsobom zaoberal skutočnosťami prezentovanými sťažovateľkou (povinnou). V prvom rade v bode 13 konštatoval, že posúdil námietky sťažovateľky podľa § 147 v spojení s § 166 ods. 1 prvou vetou Exekučného poriadku ako námietky proti udeleniu príklepu, a to aj napriek skutočnosti, že v danom prípade príklep v konečnom dôsledku udelený nebol, pretože vykonaniu dražby, ktorá sa mala uskutočniť 13. februára 2023, zabránili spoluvlastníci postupom podľa § 166 ods. 2 Exekučného poriadku, keď u súdneho exekútora zložili sumu vo výške podielu, ktorý sa mal dražiť. Námietky vyhodnotil ako

nedôvodné a sčasti podané oneskorene. Oneskorenosť časti námietok odôvodnil v bode 15 napadnutého uznesenia, keď konštatoval, že sťažovateľka bola povinná ich doručiť najneskôr v deň, keď sa mala uskutočniť dražba jej spoluvlastníckeho podielu, t. j. 13. februára 2023, keďže bola osobou, ktorej bola dražobná vyhláška doručená do vlastných rúk (4. januára 2023), a teda mohla byť prítomná na dražbe (*ergo* vzniknúť priamo na dražbe námietky v zmysle § 147 Exekučného poriadku, ak by sa uskutočnila). Vychádzajúc z uvedeného, mohol exekučný súd prihliadať len na obsah podania sťažovateľky z 13. februára 2023 (doručeného súdnemu exekútorovi 13. februára 2023). V dôsledku koncentračnej zásady tak exekučný súd nemusel prihliadať a ani sa vecne zaoberať námietkami uplatnenými sťažovateľkou po tejto lehote, teda oneskorene.

23. V rámci včas podaných námietok sťažovateľka namietala pochybenia súdneho exekútora, keď ju neinformoval o zrušení dražby a ani o udelení príklepu. Poukázala na to, že na súdneho exekútora a znalca podala trestné oznámenie a na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky podala žiadosť o preskúmanie znaleckého posudku. Tieto skutočnosti vyhodnotil exekučný súd v bode 18 napadnutého uznesenia ako subjektívne vnímanie sťažovateľky bez konkrétneho rozhodnutia príslušného orgánu, a teda irelevantné. Okresný súd poukázal na to, že postup súdneho exekútora prešiel súdnou kontrolou v rámci rozhodovania o schválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu podielovými spoluvlastníkmi a napadnutým uznesením z 13. februára 2023 (právoplatným 28. februára 2023) konštatoval, že postupoval v súlade s Exekučným poriadkom, nebolo zistené procesné pochybenie v procese predaja spoluvlastníckeho podielu sťažovateľky, a preto nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu schválil. V uznesení o nadobudnutí podielu sa okresný súd vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa ceny určenej znaleckým posudkom (bod 21 tohto uznesenia), na ktorú sťažovateľka opakovane poukazovala v podaných námietkach. V rámci napadnutého uznesenia o námietkach sa exekučný súd so skoršími závermi súdu stotožnil a nad rámec konštatoval, že k doručeniu súkromného znaleckého posudku (20. februára 2023) došlo až po rozhodnutí súdu, a teda súd by už naň (nebyť aj koncentračnej zásady konania o námietkach) nemohol prihliadnuť. Zároveň podotkol, že sťažovateľka o hodnote spoluvlastníckeho podielu mala vedomosť minimálne od 4. januára 2023, keď jej bola doručená dražobná vyhláška, a teda mala dostatočný časový priestor na to, aby si do dňa konania dražby zabezpečila súkromný znalecký posudok.

24. V závere odôvodnenia napadnutého uznesenia (bod 19) sa exekučný súd nad rámec vyjadril aj k obsahu oneskorene podaných námietok sťažovateľkou (zo 14. februára 2023). Uviedol, že *«pokiaľ povinná 2/ namietala, že nebola upovedomená o „vykúpení“ jej spoluvlastníckeho podielu, súd poukazuje na to, že Exekučný poriadok v tomto smere neukladá súdnemu exekútorovi povinnosť informovať povinného o tom, že podielový spoluvlastník si uplatnil zákonné predkupné právo a taktiež nie je na úvahe súdneho exekútora či akceptuje žiadosť podielového spoluvlastníka. Práve naopak, pokiaľ sú splnené podmienky podľa § 166 ods. 2 Exekučného poriadku, súdny exekútor je povinný žiadosť o odpredaj akceptovať a predložiť súdu návrh na schválenie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu v prospech podielového spoluvlastníka, ktorý si uplatnil predkupné právo. Povinný sa o tejto skutočnosti v podstate dozvedá až z rozhodnutia súdu o schválení alebo neschválení nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu tak, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci, keď uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 9Ek/1453/2020 zo dňa 13.02.2023 bolo povinnej 2/ doručené do vlastných rúk dňa 16.02.2023. Súdny exekútor tak v tomto smere nepostupoval v rozpore s Exekučným poriadkom. Povinná 2/ ďalej namietala absenciu vzniku*

záložného práva. Tu treba zdôrazniť, že pre predaj nehnuteľnosti v rámci exekúcie sa nevyžaduje, aby na predávanej nehnuteľnosti bolo súčasne súdnym exekútorom zriadené aj exekučné záložné právo. Exekučné záložné právo v rámci exekúcie pôsobí len ako zabezpečovací inštitút a nie je podmienkou pre následný predaj nehnuteľnosti. Inak povedané, súdny exekútor mohol k predaju spoluvlastníckeho podielu pristúpiť aj bez toho, aby najskôr na predmetnej nehnuteľnosti zriadil exekučné záložné právo. Postup súdneho exekútora tak bol plne v súlade s Exekučným poriadkom. Pokiaľ povinná 2/ namietala absenciu súhlasu prednostných záložných veriteľov, treba poukázať na to, že obe exekučné záložné práva, ktoré sú evidované na [REDAKOVANÉ], boli zriadené v rámci starých exekúcií (sp. zn. EX 965/2014 a EX 2340/2019), ktoré však medzičasom boli ukončené v dôsledku zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní, čo vyplývalo z pripojeného exekútorskeho spisu s tým, že práve táto exekúcia sp. zn. 9Ek/1453/2020 sa začala na podklade opätovného návrhu na vykonanie exekúcie v dôsledku ukončenia starej exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 965/2014 pôvodne vedenej u súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera PhD. Táto exekúcia je tak v časti zabezpečovacích úkonov (a teda aj v časti zriadeného exekučného záložného práva) pokračovaním pôvodnej „starej“ exekúcie. Vychádzajúc z uvedeného tak súd konštatuje, že v danom prípade neexistovali prednostní záložní veritelia, ktorých súhlas s exekúciou na záloh by bol potrebný tak, ako tvrdila povinná 2/. Napokon, povinná 2/ namietala absenciu náležitosti dražobnej vyhlášky, k čomu treba uviesť, že uvedená námietka by mala relevanciu len v prípade, ak by aj došlo k vykonaniu dražby a k udeleniu príklepu na dražbe. Pre účely schválenia nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu podľa § 166 ods. 2 Exekučného poriadku, však posúdenie obsahu dražobnej vyhlášky nie je až tak podstatné v tom zmysle, že prípadná absencia niektorej z náležitostí by nemala za následok neschválenie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu.».

25. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s takto vyjadrenými názormi exekučného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutých rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Ústavný súd nemôže hodnotiť napadnuté rozhodnutia podľa ich obsahu v predchádzajúcich bodoch ako vydané bez vysporiadania sa so závermi, ktoré tvorili predmet rozhodovania, a teda ústavne neudržateľné. Sťažovateľka si evidentne mylí konanie o ústavnej sťažnosti s konaním o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu v rámci všeobecného súdnictva, keď ústavný súd všeobecné súdy pri ich rozhodovaní nenahrádza. Polemika (len) na úrovni zákona, prípadne skutkových zistení nemôže bez ústavnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd, rešpektujúc zákonné limity rozsahu prieskumu vo vykonávacom konaní, dospel k ústavne konformnému záveru, že medzi napadnutými uzneseniami exekučného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavný súd uvádza, že o prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Táto súvzťažnosť vyplýva z previazanosti posúdenia ústavnej udržateľnosti napadnutých rozhodnutí všeobecného súdu s predmetom ich rozhodovania, ktorým bolo majetkové právo. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými uzneseniami exekučného súdu a porušením základného práva sťažovateľky upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádzala do úvahy ani príčinná súvislosť s namietaným porušením základných práv sťažovateľky zaručených v čl. 20 ústavy a vzhľadom na to ústavný súd aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

28. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu